

10. nedeľa C

*Môj nárek si obrátil na tanec;
roztrhol si moje rúcho kajúcne
a radosťou si ma opásal. (Ž 29,12)*

Prvé čítanie

1. kniha kráľov 17,17-24

Eliáš býval v Sarepte v dome istej vdovy. Jedného dňa ochorel jej syn. Choroba sa natoľko zhoršila, že napokon už ani nedýchal. Vtedy jeho matka povedala Eliášovi: "Čo som ti urobila, muž Boží? Prišiel si mi pripomenúť môj hriech a usmrtiť môjho syna?"

Eliáš jej povedal: "Daj mi svojho syna!" Vzal jej ho z lona, odniesol do hornej izby, v ktorej býval, uložil ho na svoje lôžko a takto volal k Pánovi: "Pane, môj Bože, chceš postihnúť nešťastím aj túto vdovu, ktorá ma živí, že necháš umrieť jej syna?"

Potom sa tri razy vystrel na chlapca a vzýval Pána: "Pane, môj Bože, prosím ťa, nech sa vráti duša tohto chlapca do jeho tela!"

Pán vyslyšal Eliášovu prosbu. Duša chlapca sa vrátila do jeho tela a ožil. Eliáš vzal chlapca, zniesol ho z hornej izby dolu do prízemnia a odovzdal ho matke so slovami: "Pozri, tvoj syn žije!"

I vravela žena Eliášovi: "Teraz viem, že si muž Boží a že Pánovo slovo v твоjich ústach je pravdivé."

Druhé čítanie

List Galatánom 1,11-19

Bratia a sestry, zdôrazňujem vám, že evanjelium, ktoré som vám hlásal, nepochádza od ľudí; neprijal som ho, ani som sa ho nenaučil od človeka, ale priamo zo zjavenia Ježiša Krista.

Veď ste počuli, aký som bol voľakedy, kým som žil ako Žid: tak som prenasledoval Božiu Cirkev, že to presahovalo všetky medze, a chcel som ju zničiť. V horlivosti za židovstvo som vo svojom národe predstihol mnohých svojich vrstovníkov, pretože som viac než oni horlil za tradíciu otcov.

Ale Bohu, ktorý si ma už v živote matky vyvolil a svojou milosťou povolal, zapáčilo sa zjaviť mi svojho Syna, aby som ho ohlasoval pohanom. Vtedy som sa neradil s nijakým človekom, ani som nevystúpil do Jeruzalema k tým, čo boli apoštolmi už predo mnou, ale ihneď som odišiel do Arábie a stade som sa vrátil do Damašku. Po troch rokoch som vystúpil do Jeruzalema, aby som spoznal Petra. Bol som uňho pätnásť dní. Z ostatných apoštolov som nevidel nikoho okrem Jakuba, Pánovho brata.

Ježiš išiel do mesta, ktoré sa volá Naim. S ním šli jeho učeníci a veľký zástup ľudí. Keď sa priblížil k mestskej bráne, práve vynášali mŕtveho. Bol to jediný syn matky a tá bola vdova. Sprevádzal ju veľký zástup z mesta. Keď ju Pán uzrel, pohnutý súcitom jej povedal: "Neplač!" Pristúpil a dotkol sa már. Nosiči zastali a on povedal: "Mládenec, hovorím ti, vstaň!" Mŕtvy sa posadili a začal hovoriť. Potom ho odovzdal jeho matke. Tu všetkých zachvátil strach, chválili Boha a hovorili: "Veľký prorok povstal medzi nami!" a "Boh navštívil svoj ľud!" A táto zvesť sa o ňom rozšírila po celom Judsku a celej krajine.

Na zamyslenie

"Uprostred života sme obklúčení smrťou..." – takto sa začína jedna stará náboženská pieseň, ktorá sa často spieva pri pohreboch. V žiadnej inej situácii nášho života nie sme tak veľmi konfrontovaní s ľudskou obmedzenosťou, ohraničenosťou, ako keď sa musíme rozlúčiť s naším milovaným človekom. Materiálne "hodnoty" našej spoločnosti určitý čas odvádzajú našu pozornosť od tejto skutočnosti, avšak mnohé menšie a aj väčšie každodenné skúsenosti utrpenia, smrti, rozlúčky ... nás však už pripravujú na to, že každý z nás raz bude musieť prejsť touto uličkou. Avšak Boh nás nevmiloval do života preto, aby nás nechal v skúsenosti konečného odchodu a smrti úplne samých. Posolstvo všetkých troch čítaní dnešného dňa je to, že Boh je vždy ten, ktorému ide o to, aby mŕtvemu opäť pomohol k novému životu – a to po každej stránke! Zatiaľ, čo nám prvé a tretie čítanie rozpráva o dvoch vdovách, ktorým boli vrátení späť do života ich synovia, druhé čítanie sa zaoberá témou nového života na celkom inej úrovni: vďaka stretnutiu so zmŕtvychvstalým Ježišom sa starý človek – Šavol úplne premenil na nového človeka – Pavla.

My všetci sa stretávame rôznym spôsobom so zomieraním – nielen v tragických udalostiach a pri strate nášho blízkeho človeka, ale vždy aj vtedy, keď sa musíme v našom vlastnom živote vyrovnáť s chorobou, vinou, zlyhaním, depresiou, osobnými osudnými ranami..., vždy keď sme odtrhnutí od každého nášho životného prameňa, zdroja. Keď kedykoľvek necháme v nás odumrieť niečo väčšie alebo menšie, sme odkázaní na niekoho, kto sa nechá dotknúť naším utrpením, kto sa nás dotkne, kto nám povie život darujúce slovo: "Vstaň!" Potrebujeme ľudí, ktorí majú odvahu prelomiť vplyv strachu, vonkajšie zákony (dotknutie mŕtveho za Ježišovho života znamenalo kultové znečistenie!), ale aj tie vnútorné, duchovné. Potrebujeme ľudí, ktorí k nám pristúpia, ktorí sa nás napriek našej vnútornej a vonkajšej ohraničenosti dotknú, aby sme sa mohli opäť postaviť na vlastné nohy. A na druhej strane sme zase my, posilnení takouto skúsenosťou, keď vďaka iným sme boli "prebudení" k novému životu, pozvaní prelomiť našu vlastnú ohraničenosť a ako nové stvorenia povzbudiť zase druhých, byť iným nápomocní pri ich vzkriesení do nového života všade tam, kde to oni sami už nedokážu...

Vzkriesenie mŕtveho neznamena nový život len pre samotného mŕtveho človeka, ale priťahuje to aj ďalších ľudí. Je to skúsenosť pre všetkých tých, ktorí prežili takúto udalosť a jej dôsledky buď sami na sebe alebo na druhých a vďaka tomu uveria, že "vzkriesení" môžu zase iným "mŕtvym" pomôcť k novému životu. "Vzkriesenie mŕtvych" však ďaleko presahuje pozemské a ľudské možnosti. Preto je vo všetkých troch čítaniach poukazované na to, že nakoniec je to vždy iba samotný Boh, ktorý môže vrátiť mŕtvemu život, pravda s pomocou človeka ako jeho nástroja. Oslobodenie a záchrana sa môže udiť len vtedy, keď Božia prosba o našu spoluprácu nenarazí, nestretne sa s našou hluchotou. Vždy, keď zareagujeme na túto Božiu prosbu, udeje sa aj v našom malom svete Naim...